

TAKÁCS NÁNDOR

Frontátvonulás

A gyász színe

Követ zúznak a határ menti
gyárban. A kőpor megül
a földbarázdákban, és vakító
fehérrel vonja be az út mentén
a piétát. Hiába szólnak,
takarodjak, a teherautókról
szálló porfelhőben mozdulatlan
gyászolok már én is, hófehéren.

Tűréshatár

A szomszéd bosszúból, hogy
szóltam hézagos kerítése miatt,
délután tüzet gyújt a kertben.
Az udvart beborító füstbe
szikrák keverednek, s az izzó
pernyedarabok a nyakamba
potyognak. A kora esti köd
lenyomja a füstöt, s mi fojtogató
felhőiben dulakodunk
a tisztázatlan telekhatáron.

Frontátvonulás

Egyszerre fájdul meg fejünk.
Sétánk az utca végéig vezet,
majd körben haza. Leromlott
piéta áll a határban, mögötte
felhőt görget, napot terelget
a szél. A kör háromnegyedénél

gallyat szedünk a tűzgyújtáshoz,
tekintetünket szabadon eresztjük
a kies földeken. Az eső elvonul,
a hegyek pipálnak. Füstöt eregetünk
mi is kéményünkéből, hársfaillatot
lehel a kályha; ablakunkból nézzük,
ahogy hazatérünk.

A láng emlékei

Feleségemnek

A lila lángok és árnyékok közt
ott volt ez a szempár is a kályha
tüzeben; onnan figyelte, ahogy
ropogó térdel feltápáskodom
a tűzcsiholásból, hogy azután a fotel
mélyébe merüljek, ahonnan most
ő maga néz rám olvasmánya fölül.
Kettőnknek izzanak már a hasábok,
s a lusta vasárnap adományait éljük;
könyveket és a tűz ropogását,
szendergést a vöröseslila lángok előtt.